

Harmonia i amistat

Jordi Vergés i Riart

No recordo ben bé el dia que ens vam conèixer amb en Lluís M. i la Maria o qui ens va presentar, però tant a la Rosa com a mi ens fa la sensació que la nostra amistat va començar fa molt de temps. Des dels primers contactes i, posteriorment, en petites trobades amb algun bon sopar entremig, ja vàrem congeniar i ens vam adonar que teníem moltes afinitats. Parléssim del que parléssim tots hi estàvem d'acord i si, encara més, quedava dit amb la fina ironia que caracteritza el Lluís, tots acabàvem amb un bon «concert de rialles».

El que sí que recordo clarament és la grata sorpresa que vaig tenir a mesura que anava comprovant l'interès que tots dos tenien per l'orgue clàssic i la seva música. En una ciutat, Tarragona, on el més normal, i alhora comprensible, és que intentar que la gent conegui i estimi aquesta música sigui una mica com picar pedra, aquest interès i aquesta coneixença em varen sobtar.

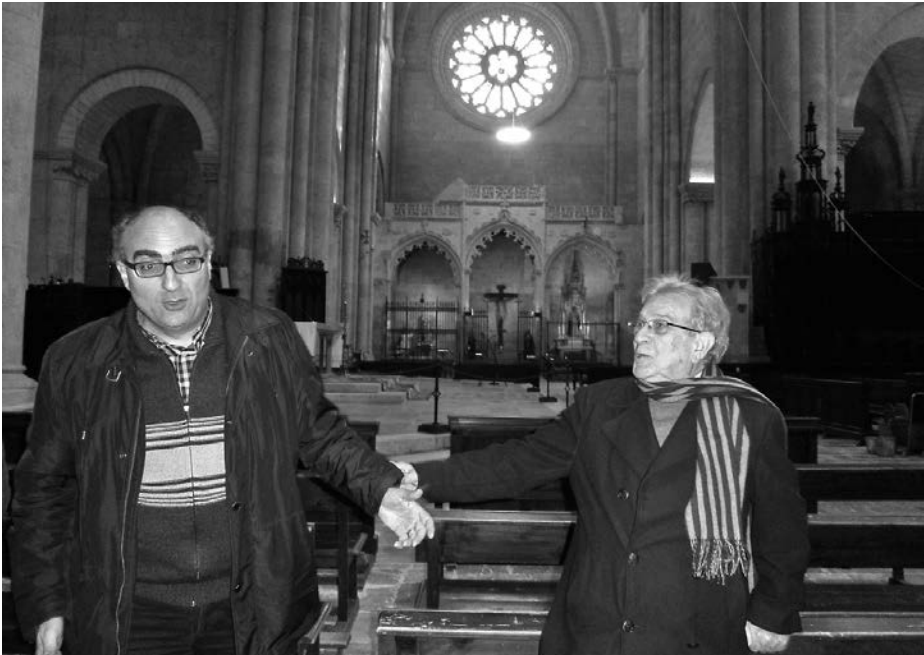
I quina va ser l'altra sorpresa que vaig tenir quan vaig saber que coneixien de primera mà els famosos orgues construïts per una gran família de lutiers-constructors d'orgues de l'època barroca, de cognom Silbermann, que havien viscut i treballat a Alsàcia.

Amb el temps i les trobades en Lluís M. i la Maria ens van explicar que van viure uns anys a Estrasburg, on compaginava estudis i també feina. També ens van comentar el canvi de rumb en les seves vides que significaren aquests intensos anys de la seva vida. Van fer molt bones amistats i, a més d'una rica vida intel·lectual, també conrearen una intensa vida cultural i musical.

No puc ni vull amagar la gelosia que vaig sentir quan em van comentar que acostumaven a anar a concerts d'orgue amb aquests famosos orgues Silbermann d'Estrasburg i d'Alsàcia, de la mà de reconeguts intèrprets europeus. Quan em van explicar aquesta faceta a mi em sonava gairebé a ciència-ficció musical perquè jo, des de ben jove, quan vaig quedar captivat per l'orgue i la seva música, només podia

escoltar la gran música d'orgue en discs de les grans discogràfiques europees com la Decca o la Deutsche Grammophon (per citar-ne algunes de les més anomenades) enregistrats en orgues Silbermann i d'altres grans constructors com els Schnitger. Com a anècdota, recordo especialment un disc dels concerts per a orgue de Bach interpretat per Karl Richter al famós orgue de la Catedral d'Arlesheim (Suïssa) i construït per Andreas Silbermann. Aquest disc el vaig «trinjar» d'escoltar-lo tant i anys més tard quan festejava amb la Rosa n'hi vaig regalar un altre d'idèntic el dia del seu aniversari per poder tornar-lo a escoltar en bones condicions (em sembla que se'm va veure el llautó).

Per a mi va ser com una alenada d'aire fresc poder compartir amb en Lluís M. i la Maria aquesta estimació i admiració per la música d'orgue. La meva impressió és que aquesta música té una dimensió còsmica que la fa única. Si tens la sort de poder sentir-la en aquests instruments especials que varen ser harmonitzats per aquests grans mestres orgueners, arriba a assolir un grau de sonoritat realment exquisit. I si, a més, aixeques els ulls i contemples la majestuosa façana de l'orgue i veus algun angelet volant amb les seves petites ales i que et mira mentre toca un violí, una flauta o un orguenet i sembla que et digui: «Mira, jo també estic tocant per a tu.» O quan aixeques una mica més la mirada a les voltes d'aquestes impressionants esglésies i et sembla estar a prop del cel i els bells àngels pintats

Jordi Vergés i Lluís M. Moncunill a la Catedral de Tarragona, 2013. (Foto: Maria Martí)

Orgue de la Catedral de Tarragona després de la restauració, 2013. (Foto: Emili Mateu)

t'estan dient: «Vinga, acaba de pujar que et falta poc per arribar», ja no saps si ets en aquest món o al Paradís.

Però, darrerament, i ara tocant de peus a terra, també hem gaudit junts de bons concerts d'orgue a Catalunya: la Selva del Camp, la Pobla de Mafumet, Poblet, Montserrat, el Vendrell... i no només això, també he pogut comprovar que darrere d'aquest gran tàndem que formen en Lluís M. i la Maria també hi ha una gran família, els germans Moncunill. No recordo les vegades que he avisat a última hora d'algun concert d'orgue i després, per a satisfacció meva, he vist la família en ple a la vetllada musical. I ara, després d'haver compartit amb tots ells el goig del nou orgue de la Catedral de Tarragona, tenim encara un desig organístic pendent: dotar d'un digne instrument l'església de Sant Joan de Valls. Temps al temps i, si Déu vol, en un proper futur també podrem gaudir de les excelsas harmonies de l'orgue en aquest magnífic temple.

Ara bé, amb les converses que hem tingut me n'he adonat que amb en Lluís M. ens uneixen molts més temes que els estrictament musicals, i que delaten una gran sensibilitat. Sempre he admirat la seva erudició, la seva formació, i, del seu caràcter, m'ha seduït la seva bonhomia, la seva capacitat per encarar la vida sempre de manera positiva, en definitiva, el seu humanisme. En diverses ocasions m'ha ajudat poder parlar amb ell i comptar amb la seva comprensió i les seves paraules d'ànim, quan ha calgut, i també les seves sàvies reflexions.

Lluís M., que per molts anys gaudeixis de l'estimació i felicitat amb la Maria, tota la família i els amics. Us ho desitgem de tot cor els vostres Rosa, Jordi Jr., Marta i un servidor.

Tarragona, octubre de 2013